

... privind țintă la Isus ... (Evrei 12.2)

Sunt numai patru cuvinte, dar în ele se cuprinde toată taina vieții spirituale.

Privind țintă la Isus –

în Sfânta Scriptură, ca să aflăm cine este El, ce a făcut El, ce dă El, ce cere El, pentru ca noi să găsim în caracterul și umblarea Sa modelul nostru, în cuvintele Sale învățătura noastră, în poruncile Sale fericirea noastră, în făgăduințele Sale sprijinul nostru, în Persoana Sa și în lucrarea Sa deplină satisfacere în toate privințele.

Privind țintă la Isus –

care a fost răstignit, pentru ca noi în sângele Său vărsat să găsim împăcare, iertare de păcate și pace cu Dumnezeu.

Privind țintă la Isus –

care a înviat dintre morți, pentru ca noi prin El să devenim dreptatea lui Dumnezeu. Prin credință, și numai prin credință, El ne-a dat privilegiul, cu toată nedemnitățile noastre, să ne apropiem cu deplină încredere de Acela care este Tatăl Său și Tatăl nostru, Dumnezeul Său și Dumnezeul nostru.

Privind țintă la Isus –

care este glorificat, pentru ca noi să avem în El pe Mijlocitorul nostru ceresc (vezi 1 Ioan 2.1). Prin lucrarea Sa de mijlocire El face lucrarea mântuirii noastre desăvârșită, El trăiește ca să mijlocească pentru noi. El este Marele Preot al nostru și ne vine în ajutor când suntem ispitiți (Evrei 2.16,17 și 7.25).

Privind țintă la Isus –

care ni Se descopere prin Duhul Sfânt, pentru ca inimile noastre întunecate să fie luminate în părtășia cu El și voința noastră împotrivoare să fie transformată. Astfel primim putere să biruim lumea și păcatul. Isus Hristos este puterea prin care noi ne putem împotrivi lumii, păcatului și lui satan. El este înțelepciunea prin care noi putem nimici atacurile ei viclene. Noi suntem sprijiniți prin compasiunea Domnului Isus, care nu a fost scutit de nici o ispită, atunci când a fost pe pământ, dar care era fără păcat și care a biruit pe diavol în toate privințele.

Privind țintă la Isus –

care dă naștere în noi la pocăință, prin aceea că ne face conștienți de păcatele noastre și trezește în noi sentimente după voia lui Dumnezeu (durere și tristețe). După ce noi le-am mărturisit, primim iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 5.31 și 1 Ioan 1.9), și după aceea ne învață să renunțăm la ele.

Privind țintă la Isus –

ca să primim de la El în fiecare zi o misiune, împreună cu harul care este necesar pentru a o împlini, așa că noi nu întrebăm: „Ce pot eu?”, ci „Ce nu poate El?”, și să ne sprijinim cu totul pe puterea Sa, care se poate arăta numai dacă noi suntem conștienți de slăbiciunea noastră.

Privind țintă la Isus –

ca să renunțăm la noi înșine și să uităm de noi, pentru ca întunericul din inimile noastre să dispară înaintea strălucirii feței Sale, pentru ca bucuria noastră să fie sfințită și durerea noastră curățită, pentru ca El într-adevăr să ne întristeze, dar și să ne mângâie iarăși. El este Cel care ne ia ceva, dar care dă mult mai mult înapoi, care ne învață să ne rugăm, dar care și ia aminte la rugăciunile noastre, care ne învață să fim despărțiți și puși deoparte față de lume, prin aceea că viața noastră este ascunsă cu El în Dumnezeu, în timp ce oamenii pot recunoaște în comportarea noastră că Îi aparținem.

Privind țintă la Isus –

care S-a reîntors în casa Tatălui Său (Ioan 14.2), unde ne-a pregătit un loc – ce perspectivă fericită și ce nădejde incomparabilă! Dacă trebuie să murim, murim în pace; dacă va trebui să întâmpinăm ultimul dușman, - Domnul Isus a biruit moartea, și noi de asemenea vom fi biruitori prin El.

Privind țintă la Isus –

care va reveni, atunci când se va fi împlini timpul stabilit de Tatăl Său. Revenirea Sa este nădejdea Adunării (Bisericii), constituită din toți credincioșii adevărați, oriunde s-ar putea ei afla. Ei Îl așteaptă și primesc putere, curaj, răbdare și bucurie prin gândul la revenirea Sa în curând.

Este remarcabil, că Duhul Sfânt în epistola către Filipeni 3.20 („Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos ...”) pentru „a aștepta” folosește un cuvânt (ap/ek/dechómetha), care este alcătuit ca și cuvântul care în epistola către Evrei 12.2 este tradus prin „privind țintă”. Se întâlnește numai în Noul Testament, este folosit aproape exclusiv pentru așteptarea revenirii Domnului Isus și se compune din trei părți – despărțite prin liniuță:

1. ap(o) = „departe de ...” – atenția este îndreptă de la toate celelalte (spre venirea lui Hristos).
2. ek = „de la” – acest prefix intensifică partea cuvântului care urmează.
3. dechómetha = „noi primim”, „noi spunem bun venit”.

Deci cuvântul compus înseamnă că întreaga atenție se concentrează asupra Domnului care va veni.

Privind țintă la Isus –

Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței, care este modelul, țelul final și subiectul credinței noastre. De la primul pas și până la ultimul pas El merge înaintea urmașilor Săi. În felul acesta

primim din partea Lui încurajare, sprijin și călăuzire, așa că noi vom ajunge triumfători la țintă.

Privind țintă la Isus –

la nimic altceva, așa cum textul original spune așa de frumos cu un cuvânt (aphorōntes), care nu se poate traduce în limba noastră printr-un singur cuvânt. Înțelesul este, ca noi să ne luăm privirea de la toate celelalte și să o îndreptăm numai spre El.

Cuvântul în limba greacă ap/horōntes are două părți componente:

1. ap(o) = „departe de ...” – Atenția este luată de la toate celelalte (și este îndreptată spre ținta alergării, spre Domnul Isus). Dacă alergătorul părăsește din privire ținta, chiar și numai pentru un moment, ca să se uite la mulțimea spectatorilor sau la ceilalți alergători, el pierde din viteză. Tot așa este și în sens spiritual: dacă ochiul credinței noastre nu mai privește la Domnul Isus și privește la oameni și împrejurări, atunci alergarea noastră spirituală, creșterea noastră în har este împiedicată.
2. horōntes = „văzând”, „privind”. Este remarcabil că Domnul este prezentat aici cu Numele Său personal „Isus” (de altfel, de nouă ori în epistola către Evrei). EL, Cel care a fost aici ca Om smerit între oameni, este acum Cel glorificat, încununat cu onoare și glorie. Să-L privești în felul acesta ne dă putere și perseverență pentru alergarea credinței.

Cu privire la înțelesul cuvântului „privind țintă” amintim și Numeri 21.8; 2 Cronici 20.12; Psalm 34.5; Ioan 1.36; 3.15.

La Isus –

nu la noi înșine, la gândurile noastre, la fantezia noastră, la gusturile noastre, la dorința noastră, la planurile noastre.

La Isus –

nu la lume și poftele ei, la farmecul ei, la aparenta ei frumusețe și la înșelăciunea ei.

La Isus –

nu la satan, oricât de mult ar încerca el să ne înfricoșeze, prin aceea că ne amenință sau încearcă să ne înșele prin mijloacele lui de ademenire. Cât de des am putea să fim scutiți de întrebări nefolositoare, de frică și neliniște, de timp pierdut, de preocupări periculoase cu răul, de vise inutile și dezamăgiri amare, de certuri dureroase și de unele cazuri regretabile. Aceste lucruri ar fi evitate, dacă am privi numai la Domnul Isus și L-am urma, oriunde vrea El să ne ducă, prin aceea că noi suntem preocupați numai să călcăm pe urmele Lui și în felul acesta să evităm orice drum pe care El nu ne vrea.

La Isus –

nu la părțășia noastră, oricât de evanghelică sau de fidelă Bibliei ar fi ea. Credința, care ne mântuie, sfințește și dă mângâiere, nu este concordanța logică cu învățătura Cuvântului lui

Dumnezeu, ci legătura personală cu Mântuitorul. Nu este suficient *să ști* cine este Isus – trebuie să-L ai pe Isus. De fapt nimeni nu poate cunoaște cu adevărat pe Domnul Isus, dacă nu-L are. „Cine are pe Fiul are viața, cine n-are pe Fiul n-are viața” (1 Ioan 5.12).

La Isus –

nu la citirea Bibliei și la rugăciune, la discuțiile noastre evlavioase și la lecturile ziditoare, la vizitarea cu zel a întrunirilor noastre solemne. Aceste lucruri sunt desigur bune; dar noi nu trebuie să le confundăm cu El Însuși. Sunt lucruri prin care El ni Se revelează, și noi nu avem voie să ne îndepărtăm privirea de la Acela care dă tuturor acestora strălucire și valoare.

La Isus –

nu la poziția noastră în Adunarea (Biserica) lui Hristos, (aceasta este marea familie a copiilor lui Dumnezeu, căreia îi aparține fiecare care este născut din nou), nu la educația, de care am avut parte și nu la doctrina, pe care o mărturisim, nu la respectul pe care îl au alții față de noi din cauza temerii noastre de Dumnezeu, și nici la părerile greșite, pe care noi le avem despre noi.

Unii, care au prorocit în Numele Domnului, Îl vor auzi cândva spunând: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Matei 7.22,23). Dar El va mărturisi înaintea Tatălui Său și înaintea îngerilor Săi că El este pentru cei mai neînsemnați, care au privit la El.

La Isus –

nu la frații noștri, nici măcar la cei mai buni și mai demni de iubit dintre ei. Dacă vom urma un om, atunci vom fi în pericol să ne rătăcim. Dacă Îl urmăm pe Domnul Isus, suntem siguri că niciodată nu vom merge pe căi greșite. În afară de aceasta nu este exclus ca un om să fie mai mare și Domnul Isus mai mic, dacă interpunem un om între Mântuitorul și noi. Dacă apoi nu vom mai putea găsi această persoană sau ea este inaccesibilă pentru noi, atunci nu vom putea să-L găsim nici pe Domnul și vom pierde totul. Dar invers, dacă Domnul Isus stă între noi și prietenul nostru cel mai apropiat, atunci legătura cu această persoană va fi mai puțin directă, dar mai profundă, mai puțin înflăcărată, dar mai gingașă, mai puțin necesară, dar mai folositoare și va fi în mâna lui Dumnezeu un instrument al celei mai bogate binecuvântări, dacă El vrea să-l folosească. Dacă un astfel de om lipsește, atunci aceasta nu ar trebui să ne întristeze, ci poate să ne aducă o binecuvântare nouă; căci dacă Lui îi place să ne ia pe astfel de oameni, atunci El ne leagă cu atât mai strâns cu unicul Prieten, de care nici moartea nici viața nu ne poate despărți (Romani 8.38,39).

La Isus –

nu la vrăjmașii Săi, și nici la ai noștri. Noi nu trebuie să-i urâm, dar nici să ne temem de ei, ci să-i câștigăm prin dragoste.

La Isus –

nu la obstacolele, pe care le întâlnim pe calea noastră. Dacă vom sta liniștiți, ca să le examinăm, ne vom mira de mulțimea mare a greutăților, atunci vom fi deja învinși. Atunci nu vom putea înțelege de ce au fost permise, și cu atât mai puțin vom putea să le învingem. Atâta timp cât Petru a privit la Domnul Isus, el a putut umbla pe valuri ca pe o stâncă. Dar el a devenit fricos și a început să se scufunde de îndată ce a început să privească la furtună și la valuri (Matei 14.29,30). Cu cât lecția noastră este mai grea, cu cât suntem mai sever puși la probă, cu atât mai mult este necesar să privim numai la Domnul Isus.

La Isus –

nu la tristețea noastră, ca să ne-o zugrăvim cât de mare și grea este ea, așa că noi căutăm o oarecare satisfacere nepotrivită, că să-i îndepărtăm amărăciunea. În afară de Domnul Isus noi nu putem fi sfințiți prin necazuri, ci ele ne vor împietri sau distruge. Urmarea va fi atunci, nu răbdare, ci revolta, nu compasiunea, ci egoismul, nu speranța, ci amăgirea (Romani 5.3-5). Numai în umbra crucii putem recunoaște că El ne-a dat măsura potrivită, noi o putem lua zilnic din mâna Sa, o putem purta în dragoste, mulțumire și bucurie și astfel vom găsi în ea un izvor de binecuvântare pentru noi și pentru alții.

La Isus –

nu la bucuriile noastre pământești cele mai frumoase, căci ele ne pot preocupa așa de mult, că nu mai vedem pe Acela care ni le-a dat. Dacă privim mai întâi la El, atunci primim binefacerile din mâna Sa. Atunci ele vor avea valoare înmiită, deoarece le-am primit prin bunătatea Sa, ca să le lăsăm în grija Lui, ca să le savurăm în părtașia cu El și să le folosim spre onoarea Sa.

La Isus –

nu la oamenii prin care El lasă să avem parte de lucruri plăcute și neplăcute. Nu este vorba de unelte, de împrejurări, de mii de lucruri auxiliare; acestea sunt de rangul doi. Să ne ridicăm mai sus și să căutăm cauza tuturor, voia Sa; să ne urcăm la izvorul acestei voințe, la dragostea Sa. Recunoștința noastră față de aceia care ne fac bine nu va deveni mai mică, dar ea nu se va opri la ei. Dacă privim la El, atunci în ziua încercării, la o lovitură neașteptată, care este de neexplicat și de neînțeles, vom putea spune împreună cu psalmistul: „Am rămas mut, nu mi-am deschis gura, pentru că Tu ai făcut aceasta” (Psalm 39.9). Și în liniștea durerii noastre mute un glas ceresc blând ne va da răspunsul: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea” (Ioan 13.7).

La Isus –

nu la interesele grupării noastre, partidei noastre sau a bisericii, și cu atât mai puțin la ale noastre. Fie ca singurul țel al vieții noastre să fie onoarea lui Dumnezeu! Dacă nu facem voia Sa să fie subiectul mărșal al năzuințelor noastre, atunci ne lipsim singuri de ajutorul Său; căci

harul Său stă numai în slujba gloriei Sale. Dar dacă dimpotrivă înainte de toate căutăm onoarea Sa, atunci ne putem baza pe El.

La Isus –

nu la curăția intențiilor noastre, nu la puterea noastră de decizie. Cu regret planul minunat a fost deseori numai începutul înfrângerii cele mai rușinoase! Deci să nu ne sprijinim pe ceea ce ne propunem, ci pe dragostea Lui, nu pe mintea noastră, ci pe făgăduințele Sale.

La Isus –

nu la puterea noastră. Prin puterea noastră ne onorăm pe noi înșine. Ca să glorificăm pe Dumnezeu avem nevoie de puterea lui Dumnezeu.

La Isus –

nu la slăbiciunea noastră. Cine a devenit vreodată puternic în timp ce se plângea de slăbiciunea lui? Să privim la Domnul Isus, și puterea Lui va deveni activă în noi. Buzele noastre Îl vor preamări atunci.

La Isus –

nu la păcatele noastre, nu la sursa din care ele rezultă (Matei 15.19), sau la pedeapsa, pe care ele o merită. Să privim numai atât la noi, ca să recunoaștem cât de mult avem nevoie să privim la El. Cine privește la sine însuși, vede păcate, cine privește la El, vede jertfa care a adus împăcarea și a dăruit harul și iertarea. Un rob al lui Dumnezeu a spus odată: „În loc să privim o singură dată la noi, mai bine să privim de zece ori la Domnul Isus!” Privirea la păcat duce la moarte, privirea la Domnul Isus dă viață. Prin ce au fost vindecați izraeliții în pustie? Nu prin faptul că au privit la mușcăturile de șarpe, ci prin aceea că și-au ridicat privirea spre șarpele de aramă (Numeri 21.9; Ioan 3.14).

La Isus –

nu – mai trebuie spus aceasta încă o dată? - *la presupusa noastră bunătate*. Bolnavul cel mai mare dintre toți bolnavii este acela care gândește că este sănătos. Orbul cel mai mare dintre toți orbii este cel care gândește că el vede (Ioan 9.41). Este periculos să acordăm prea multă atenție stării noastre nenorocite, dar mult mai periculos este să te lauzi mulțumit de sine cu presupusa bunătate proprie.

La Isus –

nu la Lege. Legea poruncește, dar ea nu dă putere să se împlinească poruncile. Legea condamnă pe fiecare și nu iartă pe nimeni. Dacă ne punem sub Lege, atunci suntem în afara harului. Dacă încercăm să fim salvați prin ascultare de Lege, atunci vom pierde pacea, puterea și bucuria; „Pentru că Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede” (Romani 10.4). Nici un om nu poate împlini cerințele Legii, și prin aceasta Legea ne mână la Hristos, singurul Salvator. Și atunci *El* are dreptul să ceară ascultare. Această ascultare nu

cere mai puțin decât toată inima noastră și toate gândurile noastre, și pe cele tainice, dar ea nu mai este un jug de fier sau o povară de nesuportat: „Pentru că jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11.30). Aceasta este o ascultare care rezultă din dragoste pentru El, deoarece El ne-a dăruit o eliberare așa de minunată.

La Isus –

nu la ceea ce noi facem pentru El. Dacă suntem prea preocupați cu lucrul nostru, atunci putem uita pe Domnul nostru. Este posibil să ai mâinile pline și inima goală. Invers: dacă inima noastră este plină cu Domnul, atunci nu vom putea uita lucrul nostru. Cum ar putea inimile noastre să rămână inactive, dacă inima noastră este plină de dragostea Sa?

La Isus –

nu la succesul nostru. Rezultatele vizibile nu sunt dovada binecuvântării adevărate. Dumnezeu nu ne-a dat sarcina să avem succes, ci să lucrăm. El va cere socoteală și ne va trage la răspundere pentru lucrul nostru, și nu pentru succesul nostru. Noi semănăm sămânța, Domnul culege roadele; dacă nu astăzi, atunci mâine, dacă nu prin noi, atunci prin altcineva; și dacă totuși avem succes, atunci este și mai periculos să privim la el. Să privim la Domnul Isus, să-L urmăm și să-L slujim, și atunci când avem dezamăgiri, aceasta este „umblarea prin credință” (2 Corinteni 5.7).

La Isus –

nu la darurile spirituale, pe care le-am primit de la El. Harul pe care l-am primit ieri a fost necesar pentru lucrul de ieri, noi nu trebuie să rămânem la acesta. Harul pentru lucrarea de astăzi nu ne este încredințat ca să-l contemplăm, ci să-l folosim, prin aceea că noi „privim la Isus”.

La Isus –

nu la mărimea durerii noastre, cu care noi simțim păcatele noastre, sau la gradul de smerenie, la care ne duc păcatele noastre. Dacă suntem suficient de smeriți, ca să nu ne plângem pe noi înșine, dacă suntem suficient de întristați, ca să privim numai la El, atunci aceasta este tot ce El cere de la noi în privința aceasta. El ne va elibera de orice povară, și atunci o privire îndreptată spre El va frânge încăpățânarea noastră și vor face să ne curgă lacrimile. S-ar putea să plângem cu amar ca Petru (Luca 22.62); dar atunci ochii noștri vor privi printre lacrimi la El mai mult ca oricând. Nu este vorba de căința noastră, de lacrimile noastre din cauza păcatelor noastre. Nimic nu face desăvârșit, decât numai sângele Mielului lui Dumnezeu.

La Isus –

nu la măsura bucuriei noastre, la siguranța noastră și la dragostea noastră. Dragostea noastră poate scădea, siguranța noastră se poate clătina. Putem să ne pierdem bucuria prin necredincioșie sau printr-o încercare a credinței noastre. Dacă vine timpul de încercare, atunci există pericolul să ne pierdem puterea lăuntrică, să descurajăm și să devenim îndărătnici,

probabil să începem chiar să cântăm. Să nu uităm, dacă va scădea savurarea noastră spirituală – totdeauna rămâne valabilă credința și puterea Sa, prin care noi putem să „prisosim în lucrarea Domnului” (1 Corinteni 15.58). De aceea nu privi la inima ta nestatornică, ci privește fără întrerupere la Domnul Isus Hristos, care totdeauna rămâne Același.

La Isus –

nu la gradul de sfințenie, pe care l-am atins. Dacă cineva va crede că este un copil al lui Dumnezeu numai atâta timp cât în inima lui nu găsește pete și atâta timp cât nu se poate întâmpla ca el să cadă, cine va putea atunci să savureze bucuria mântuirii? Dar bucuria nu depinde de aceasta. Sfințenia este roada răscumpărării, ea nu este rădăcina răscumpărării. Credința noastră este nedesăvârșită, ea poate fi deseori fluctuantă și puțin roditoare. Dar aceasta nu schimbă cu nimic nemărginirea lucrării desăvârșite a Mântuitorului, și nici siguranța făgăduinței Sale de nestrămutat, care a făgăduit viața veșnică tuturor celor care se încredințează Lui. Încrederea deplină în Mântuitorul nostru ne va conduce și la ascultare față de El. Și tocmai prin liniștea și pacea pe care le primim prin iertarea păcatelor, noi suntem tari pentru luptă.

În Scriptură se vorbește despre sfințire sub două aspecte. 1. Despre sfințirea pe care o posedă un credincios pe baza lucrării făcute de Hristos. Hristos este sfințirea noastră (1 Corinteni 1.30). De aceea credincioșii sunt numiți sfinți, și în 1 Corinteni 6.11 se spune: „ați fost sfințiți”. 2. Despre lucrarea Duhului Sfânt, prin care putem să umblăm corespunzător poziției pe care o avem în Hristos, așa că noi devenim tot mai mult asemenea Lui. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1.16). „Sfințește-i prin adevăr, Cuvântul Tău este adevăr” (Ioan 17.17-19). „Urmăriți ... sfințirea” (Evrei 12.14). Ambele gânduri sunt unite în Apocalipsa 22.11: „Cine este sfânt, să se sfințească și mai departe”. Dar există posibilitatea ca cineva să abuzeze de realitatea minunată referitoare la incontestabilitatea lucrării de răscumpărare, dedându-se la lenevie spirituală și nu o ia în serios cu sfințirea vieții practice, pe care o posedăm în Hristos. Pentru o astfel de persoană este valabilă atenționarea apostolului Ioan: „Cine zice: »Îl cunosc!« și nu ține poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2.4). Și Domnul Isus Însuși spune: „Orice pom care nu face rod bun este tăiat și aruncat în foc” (Matei 7.19).

La Isus –

nu la credința noastră. Dacă vrăjmașul nu ne poate face să privim la altceva, ultima lui viclenie este să ne îndrepte privirea de la Mântuitorul nostru spre credința noastră. Dacă aceasta este slabă, atunci suntem descurajați, dacă ea este tare, atunci devenim mândri, și în ambele cazuri ne pierdem puterea; căci puterea nu se bazează pe credința noastră, ci pe Mântuitorul nostru, prin credință. Noi nu trebuie să privim la privirea noastră, pe care o îndreptăm spre Domnul Isus, ci la El Însuși.

La Isus –

atunci vom cunoaște cum suntem noi înșine, cum este lumea, cum este suferința noastră, cum sunt gândurile noastre, sursele noastre de ajutor, cum este biruința noastră. Noi vom vedea toate în lumina adevărată. El ne va lăsa să vedem adevăratul conținut al tuturor și să-l

evaluăm. Ce roditor va fi aceasta pentru noi! El ne dăruie înțelepciune, smerenie, mulțumire și curaj, vigilență și rugăciune. Domnul ne va învăța în orice privință ce este folositor și bun pentru noi. Tot ce El nu ne învață, ar trebui mai bine nici să nu le știm.

La Isus –

atâta timp cât mai suntem pe pământ – la Isus clipă de clipă, fără să ne lăsăm reținuți de amintiri din trecut, pe care a trebuit să le lăsăm în urmă, și nici de îngrijorări cu privire la viitor, despre care nu știm nimic.

La Isus –

dacă încă nu am privit la El.

La Isus – din nou,

dacă am încetat să mai privim la El.

La Isus –

de aici înainte la Isus –

tot timpul la Isus –

cu o privire liniștită și de neclintit, tot mai mult asigurați și „transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18), în așteptarea ceasului în care El ne va lua de pe pământ în cer, din timpul acesta în gloria veșnică, în așteptarea ceasului, pe care El ni l-a făgăduit, ceasul fericit, în care „vom fi ca El, *căci Îl vom vedea așa cum este*”. 1 Ioan 3.2